

ДИМИТЪР ДИМОВ И НЕГОВИЯТ РОМАН "ТЮТЮН" В МОНГОЛИЯ

Впечатления от Богдан Глогински

През месец септември 1970 година Съюзът на българските писатели и Комитетът за приятелство и културни връзки с чужбина ме изпратиха в Монголската народна република. Поводът беше хубав – в столицата на Монголия и в цялата страна се провеждаше Седмица на българската литература.

Откровено казано, познанията ми за далечната братска страна бяха твърде оскъдни, малко знаех за културния живот там и хранех опасенията, че ще срещна хора, които само ще ме разпитват за България и нейните писатели.

Първите ми впечатления и разговори категорично разсеяха моя скептицизъм. По витрините на книжарниците и рафтовете на библиотеките съгледах много български книги в монголски превод. Монголският читател знаеше произведенията на Христо Ботев и Иван Вазов, на Йордан Йовков и Елин Пелин, на Христо Смирненски и Гео Милев, на Никола Вапцаров и Георги Караславов, на Елисавета Багряна и Людмил Стоянов, на Димитър Димов и Андрей Гуляшки, на Камен Калчев и Георги Джагаров, на Димитър Методиев и Павел Матев, на Пенчо Пенев и Павел Вежинов, на младите Матей Шопкин, Слав Хр. Караславов, Любомир Левчев, Никола Инджов и т.н. – трудно ми е да изредя всички имена, които видях в страниците на вестници, списания, сборници. Председателката на Съюза на монголските писатели, другарката Удвал, и нейните първи помощници Тудев, Ердине, Тарва, неуморимите и ентусиазирани преводачи Ч. Чимид, Доржгатов, Цедендорж, Самдан, Енебиш, Цогт и др. са направили и правят много за популяризирането на българската художествена литература сред монголските читатели. Би могло да се каже, че в Монголия нашите писатели се ползват с почит, която ги поставя може би на второ място сред задграничните